

BÚCSÚZTATÓ BESZÉD

Tisztelt Közönség, kedves Búcsúzó!

Nehéz feladat titeket búcsúztatni, útravalóval ellátni, hiszen én egy évvel fiatalabb vagyok nálatok. Hirtelenjében csak Madáchot tudom idézni, hogy „Ma néked, holnap nékem”.

A Gimnáziumban már megvolt a helyetek. Szó szerint vett helyetek is, saját padjaitok, törzshelyeitek, zugaitok. Gondolok itt olyasfajta helyekre is, mint a Pilvax. Megvolt a társaságotok, a baráti körötök, egy megszokott közösségetek. Az osztálytársaitok, akikkel jobb-kevésbé jobb kapcsolatban, de együtt töltöttétek ezt a pár évet. Ez a pár év minden bizonnyal életetek legfontosabb pár éve között van. A nagykorúság előtti négy-öt év, a kamaszkor! Ez a D-seknek nyolc év. Több ideig voltatok itt, mint néhány tanár! Lehet, hogy nagy szavakat használok, de itt nőttetek fel, ha nem is csak a Gimnázium falai között, de ez idő alatt ismertétek meg, milyen a barátság, milyenek a diákszerelmek, milyen egy közösség részének lenni, ahová a rengeteg közös élmény és közös munka köt - és ebből a tapasztalatból még sokat meríthettek a nagybetűs Életben.

A nagybetűs életben, ahova most készültök – vagy ha nem is készültök, de kényszerültök. Ahol évekig, sőt, egy egész életen át küzdeni fogtok. De egy dolgot ne felejtsetek el, és talán ez az egyetlen tanács, amivel szolgálhatok: ne felejtsetek el a bennetek rejlő gyermeket. Ez tudom közhely, de a közhelyek igazak. Legyetek gyermekek, akik jóhiszeműen reménykednek, akik elhiszik, hogy a világot a sarkainál fogva ki lehet fordítani, akik elhiszik az álmaikat! Akkor legyetek felnőttek, amikor az álmaitokért küzdötök. De akkor sose azt lássátok, milyen nehézségeket állít elétek a sors, csak hogy az út végén mi vár rátok.

Szeretném még, ha eszetekbe jutna néha, hogy most már ti nem az ország és a világ jövő nemzedéke vagytok – amint leérettségiztek, felnőttek vagytok, ti vagytok a jelen. Azt, amit meg kell változtatni a világban, nektek kell

megváltoztatni, rajtatok, és rajtunk a sor! Van aki úgy érzi, az országban van baj, van aki szerint az összes emberben...Nem politizálok most félreértés ne essék. Csak fontos hogy tudjátok, és el ne felejtsetek: azt a világot, ahol élni akartok, nektek kell megteremteni! Nem az kell, hogy mindenki ENSZ-főtitkár legyen, csak: „Hass, alkoss, gyarapíts, s a haza fényre derül!”

Addig is, szeretnék kérni egy hatalmas tapsot, csak úgy jelképesen, az itt álló diákoknak, az évekért, amit a gimnáziumban eltöltöttek, a dolgozatokért, amiket megírtak, az érettségiért, amire készülnek, és a sok színes történetért és emlékéért, amit az évfolyamuk okozott és hozott a gimnázium falai közé!

És most szólnék a szülőkhöz, akik valószínűleg kevésbé örülnek, hogy a gyermekeiknek már a saját útjukat kell majd járniuk.

Azt szokták mondani, a gyerek a legrosszabb befektetés. Eleinte mindegyik csak sírt, evett, és szorgalmasan töltötte újra a pelenkákat, aztán egy szempillantás múlva már az óvodában irigykedtek egymás matchboxára vagy babájára, mire megszokta volna a szülő az ovit, már olvasni meg írni tanult a gyerek, majd felső tagozatos lett, ahol kezdtek meggyőződni arról, hogy ők tulajdonképpen már felnőttek, ami esetenként az óvodáskori hisztizés továbbfejlődött változatait produkálhatta. Aztán jött a középiskola, ahol még többet kellett tanulni, és a már javában kamaszodó ifjaknak egyre kevesebb kedvük volt hozzá, gyarapodtak a bulik, éjjeli dorbézolások jött a több-kevesebb pályaválasztási dilemma, előrehozott érettségik, autójogosítvány- a teljesség igénye nélkül. Önök, szülők pedig mindent megtettek, hogy ők mindezt megtehessék. Az eredmény egy majdnem felnőtt férfi, vagy egy kész nő az egyik oldalon, és vér, veríték ős hajszálak a másikon. Ehhez csak őszintén gratulálni tudok! Kérnék egy tapsot a végzősöktől a szülőknél!